

Arrest

nr. 180 716 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2016 met refertenummer 64684.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Pandoki in de provincie Punjab. U zou daar uw ganse leven blijven wonen tot uw problemen startten eind september 2014. U had in uw dorp een boerderij waar u dieren verzorgde. In maart 2010 opende u eveneens een DVD-shop met een zakenvriend, waar u nationale en internationale films uitleende.

Uw boerderij bevond zich net naast de moskee en geregeld kwamen predikers bij u langs op zoek naar melk. Omdat u meer wou weten over de Islam, ging u ook zeer regelmatig naar diezelfde moskee. De

predikkers kwamen regelmatig bij u langs en vroegen u om ook 's avonds naar de moskee te komen. U at er samen met hen, praatte er over religie en men vroeg u uiteindelijk om hun organisatie te vervoegen. Niet veel later kwamen de predikkers te weten dat u ook een DVD-shop openhield. U vertelde hen dat u die handel nodig had, maar men vertelde u dat zoiets door de Islam verboden is. Men bleef u dagenlang lastigvallen omtrent uw winkel en men bleef u ook vragen om mee te prediken met hen. Op een dag, in de maand september, kwam u te weten dat deze predikers behoorden tot Sipah-e-Sahaba en de Taliban en besloot u om hun bagage uit de moskee te plaatsen. Toen ze na een paar dagen terugkwamen verweet men u voor ongelovige en dreigden ze ermee dat ze hun Amir gingen overtuigen een fatwa tegen u uit te spreken. Een paar dagen later kwam men ook langs in uw DVD-winkel toen u er samen met uw vriend aan het werk was. U werd geslagen en men vernielde ook de winkel. U ging daarop tevergeefs naar de politie. U sloot daarop de winkel voor een paar dagen en opende na herstellingswerken de winkel opnieuw. Niet veel later kwam men nogmaals naar de winkel, maar u was op dat moment niet aanwezig. Men sloeg uw vriend en gaf hem een papier waarop stond geschreven dat de Amir een fatwa had uitgesproken en u ter dood veroordeeld werd. Op hetzelfde moment werd dezelfde boodschap ook in uw dorp aangekondigd via luidsprekers. U praatte hierover met uw moeder en ging naar Dilawar waar u met uw oom overlegde wat te doen. U verhuisde daarop naar Sargodha, Chak 100, waar u zou werken in een kippenkwekerij. Op een dag, in augustus 2015 kwamen vijf personen naar de kwekerij en werd u opnieuw bedreigd. U was op dat moment niet aan het werk, maar men vertelde uw collega's dat er een fatwa was uitgevaardigd tegen u. Sommige collega's waren hiervan reeds op de hoogte en informeerden u over de dreiging. U trok daarop naar Chak 13 waar u even verbleef alvorens verder te trekken naar Lahore, van waar u Pakistan zou verlaten. U nam op 30 september 2015 het vliegtuig en reisde met uw eigen paspoort naar Milaan, Italië. U verbleef een tweetal weken in een dorpje buiten Milaan, alvorens verder te reizen met de wagen richting België, waar u op 16 november 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel (origineel) begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer.

Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 10 december 2015, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en asielrelaas) zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van dergelijke identiteitsdocumenten merkte u op dat u wel een paspoort en identiteitskaart had, maar dat deze door de smokkelaar werden afgenomen in Italië (CGVS, p. 10). Vooreerst heeft u het verlies van dergelijke identiteitsdocumenten nooit bij de bevoegde instanties aangegeven (CGVS, p. 11), waardoor het een blote bewering blijft. Bovendien had u ten aanzien van de DVZ ook verklaard dat uw documenten werden afgenomen in Pakistan (CGVS, p. 10), hetgeen opmerkelijk is. Wat meer is, u verklaarde dat u het land had verlaten met behulp van uw eigen, origineel, Pakistaans paspoort (CGVS, p. 11). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u het land had verlaten met gebruik van een vals paspoort (Verklaring DVZ, d.d. 10 december 2015, p. 9, vraag 30). Hierop gewezen gaf u aan dat het paspoort door de smokkelaar werd gemaakt en u niet zeker weet of het echt of vals was (CGVS, p. 11), hetgeen weinig afdoend is. Zo gaf u immers zelf eerder aan dat het gewoon een origineel paspoort was (CGVS, p. 11). Wat meer is, u verklaarde ook dat het een Pakistaans paspoort was (CGVS, p. 11), dit terwijl u bij de DVZ nog verklaarde niet te weten welke nationaliteit het paspoort had (Verklaring DVZ, p. 9, vraag 30). Hierop gewezen verklaarde u dat u hetzelfde had gezegd (CGVS, p. 12). Het lijkt er bijgevolg sterk op dat u uw identiteitsdocumenten liever niet voorlegt ten aanzien van het CGVS, daar de inhoud ervan niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument houdt bovendien initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Aansluitend legde u eveneens geen enkel (origineel) document neer ter staving van uw asielrelaas (CGVS, p. 2), noch betreffende uw reisweg naar Europa (CGVS, p. 14). Betreffende de afwezigheid van dergelijke documenten, merkte u op dat u op dit moment niets had (CGVS, p. 2), en merkte u op dat uw moeder een hartpatiënt is en ze daarom niets kan versturen (CGVS, p. 8). Nochtans gaf u zelf aan dat uw moeder geregeld bij uw oom in Sargodha, of bij haar zus in Lahore woont (CGVS, p. 5). Bovendien gaf u zelf aan dat uw neef regelmatig naar uw ouderlijk huis gaat (CGVS, p. 5). Het lijkt er dus sterk op dat u een sterk familiaal netwerk heeft die u zou kunnen helpen met het bekomen van

dergelijke documenten. Hierop gewezen, gaf u aan dat uw neef geen tijd had (CGVS, p. 8), hetgeen weinig afdoend is. Zo werd u immers meermaals gewezen op het belang van dergelijke documenten (zie supra). Hoe dan ook, gevraagd of u eigenlijk al enige inspanning had geleverd om documenten te verkrijgen, liet u vallen dat u het wel aan uw moeder had gevraagd, dat ze zich niet goed voelde, maar dat u het aan niemand anders had gevraagd (CGVS, p. 13). Gezien u toch al sinds november 2015 in België verblijft lijkt het er dan ook op dat u weinig tot geen ernstige inspanningen hebt geleverd om uw asielrelaas ook maar enigszins te staven. Een dergelijke desinteresse in uw eigen asioldossier houdt opnieuw een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas.

Hoe dan ook, diezelfde geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ernstig ondermijnd door tegenstrijdigheden en vaagheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u problemen te hebben gehad met zowel Sipah-e-Sahaba als de Taliban (CGVS, p. 15). Uw verklaringen omtrent de personen/groeperingen met wie u problemen zou hebben gehad, overstegen echter zelden tot nooit het algemene. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ nergens vermeldde problemen te hebben gehad met de Taliban (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), hetgeen op zich al opmerkelijk is. Hierop gewezen gaf u aan dat u het wel had gezegd (CGVS, p. 17). U verklaarde verder dat u met een tien tot twaalf personen problemen had, maar u kon zich slechts één naam herinneren (CGVS, p. 18). Hetgeen bijzonder vreemd is. Zo gaf u immers zelf aan dat men vaak naar uw boerderij kwam (CGVS, p. 15). Dat u dan niet meer dan één naam zou herinneren is bevreemdend. Hoe dan ook, toen u gevraagd werd naar Sipah-e-Sahaba, de organisatie die u vreesde, gaf u nogal summier aan dat het een terroristische organisatie was die goede moslims wil creëren (CGVS, p. 23). U had echter geen idee sinds wanneer de organisatie bestaat, noch welke de ideologie is die ze aanhangen (CGVS, p. 23). U kon verder noch hun logo, noch hun vlag beschrijven (CGVS, p. 24). Toen u dan gevraagd werd wie de leider van de organisatie was, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Wat meer is, u wist niet eens wie de Amir was die de fatwa tegen u had uitgevaardigd (CGVS, p. 24). Dat u dit alles niet leek te weten is vreemd. Zo gaf u immers zelf aan dat men u zelfs had proberen te overtuigen om zich bij hen te voegen (CGVS, p. 15) en kan bijgevolg worden verwacht dat u hier iets uitgebreider over zou kunnen vertellen. Bovendien kan van een asielzoeker die zijn land, huis, vrienden en familie achterlaat, redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is voor wie of wat hij vlucht. Dat u hiervan niet op de hoogte leek te zijn doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder verklaarde u dat de predikers wilden dat u zou stoppen met uw DVD-winkel (CGVS, p. 15). U legde echter geen enkel document neer dat zou kunnen staven dat u ooit een DVD-winkel zou hebben gehad (CGVS, p. 7-8). Wat meer is, toen u gevraagd werd om ook maar één buitenlandse Engelstalige film op te noemen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). Dat u zelfs niet één titel zou kunnen opnoemen is bijzonder vreemd voor iemand die zelf verklaarde bijna drie jaar een DVD-winkel te hebben gehad (CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, u kon ook over de incidenten die zouden hebben plaatsgevonden niet overtuigen. Zo verklaarde u dat uw problemen pas echt startten nadat u de bagage van de predikers uit de moskee had geplaatst (CGVS, p. 15). U kon dit echter niet exacter plaatsen dan "de maand van september" (CGVS, p. 18). U verklaarde dat men nadien naar de winkel zou zijn gekomen, maar opnieuw had u geen idee wanneer exact dit was gebeurd (CGVS, p. 18). Wat meer is, men zou nog een tweede keer langskomen, maar opnieuw had u geen idee wanneer exact dat moet geweest zijn (CGVS, p. 19). Hoe dan ook, u verklaarde dat men in totaal twee keer naar de winkel was gekomen (CGVS, p. 18). Vreemd genoeg had u bij de DVZ verklaard dat men drie keer was langsgesproken (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Op deze opvallende tegenstrijdigheid gewezen, gaf u aan dat het niet correct werd opgeschreven (CGVS, p. 19), hetgeen weinig afdoend is. Bovendien gaf u ook aan dat er in totaal maar vier dreigingen waren geweest, terwijl u bij de DVZ duidelijk één keer thuis werd bedreigd en drie keer in de winkel (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Vervolgens slaagde u er ook niet in duidelijkheid te scheppen over de plaatsen waar u nadien zou hebben verbleven. Zo verklaarde u dat u na uw problemen in uw dorp, verhuisde naar Chak 100 (CGVS, p. 20). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat u verhuisde naar Chak 105 (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen, gaf u aan dat uw oom in Chak 100 woont, maar uw werk in Chak 105 is, hetgeen geen verklaring is waarom u dan het omgekeerde zou zeggen. Zo had u immers bij de DVZ -wanneer het ging over uw verblijfsplaatsen-, ook verklaard dat uw laatste adres in Pakistan Chak 105 was (Verklaring DVZ, p. 4, Vraag 10). Ook hierop gewezen, gaf u aan dat het niet correct was (CGVS, p. 5). Hoe dan ook, u verklaarde eveneens dat u nooit ergens anders dan in Pandoki of Chak 100 zou hebben verbleven (CGVS, p. 4). Niet veel later gaf u aan dat u vlak voor uw vertrek echter nog een twintig tot vijftwintig dagen in Chak 13 en Lahore zou hebben verbleven (CGVS, p. 22). Hierop gewezen gaf u aan dat u toch had gezegd dat u op verschillende plaatsen ging (CGVS, p. 22). U had dat inderdaad laten vallen, maar u had toen ook verklaard dat u toen gewoon op bezoek ging (CGVS, p. 4), en niet moest onderduiken.

Verder gaf u aan dat u op een kippenkwekerij aan het werk was toen bijna een jaar later vijf personen u ginds kwamen zoeken (CGVS, p. 16). Gevraagd wanneer dit gebeurde, gaf u aan dat het september

2015 was (CGVS, p. 21). Toen u erop gewezen ging worden dat u bij de DVZ eigenlijk had verklaard dat het augustus 2015 was, wijzigde u vlug uw antwoord (CGVS, p. 21), hetgeen tekenend is voor uw gebrek aan oprechtheid. Hoe dan ook, u had verder geen idee wanneer exact dit eigenlijk was gebeurd (CGVS, p. 21). Eveneens had u bij de DVZ ook verklaard dat er vier gewapende personen waren langsgekomen, en geen vijf (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Niet veel later kwamen er dan weer vier tot vijf personen binnen en nog iets later waren het er gewoon vier (CGVS, p. 20). Gewezen op uw eerdere tegenstrijdigheid, gaf u aan dat het correct is dat er vier mensen binnenkwamen (CGVS, p. 20).

Hoe dan ook, u verklaarde daarnaast ook dat uw collega's op de hoogte waren van het incident in uw dorp (CGVS, p. 16). Toen u erop gewezen werd dat het weinig aannemelijk is dat u uw collega's hiervan eigenlijk zomaar op de hoogte zou brengen, gezien de risico's dat het met zich meedraagt, gaf u dan weer aan dat de werknemers niet op de hoogte waren (CGVS, p. 23), hetgeen opmerkelijk is. Bovendien gaf u zelf aan dat u over een profiel op Facebook (FB) beschikt en gaf u het nummer mee waarmee uw profiel kan worden teruggevonden (CGVS, p. 6). Opnieuw is het bijzonder opmerkelijk dat u, terwijl er toch een fatwa tegen u werd uitgevaardigd, eigenlijk over een FB-profiel zou beschikken, onder uw eigen naam met daarop zelfs uw huidige woonplaats. Dat u dergelijke risico's zou nemen, ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw relaas.

De verklaringen die u voor al deze tegenstrijdigheden aflegt zijn absoluut niet afdoend. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij ten overstaan van de verschillende Belgische asielinstanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt over cruciale elementen van zijn asielaanvraag. Daarnaast wijst het CGVS er ook op dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is. U verklaarde zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het er geen problemen waren tijdens het gehoor bij de DVZ (CGVS, p. 2).

Tot slot blijkt de ongeloofwaardigheid ook uit enkele eigenaardigheden die werden opgemerkt betreffende de door u geschetste reisweg. Zo legde u vooreerst geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (zie supra). Vervolgens had u geen idee welke landen, noch welke steden u onderweg tussen Italië en België zou zijn gepasseerd zijn (CGVS, p. 14). **Volledigheidshalve** voegt het CGVS hier ook nog aan toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS, p. 14). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerdte redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat u dit niet nodig achtte toen u zelfs twee weken in Italië zou verblijven (CGVS, p. 13), is dan ook bijzonder tekenend.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerdte vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer

bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 september 2016 aan dat verzoeker niet over een identiteitskaart beschikt omdat deze hem werd afgenomen door de smokkelaar en verzoeker van dit verlies geen aangifte heeft gedaan. Verzoeker bevestigt dat hij van zijn vluchtroute inderdaad geen enkel stavingstuk kon bijbrengen, dat hij documenten heeft opgevraagd aan zijn moeder en andere familieleden "doch zij gaven geen gevolg aan zijn verzoek". Aangaande de "betrekkelijk beweerdelijke tegenstrijdigheden" meent verzoeker dat "het zo is dat hier en daar wel een kleine tegenstrijdigheid op te merken valt maar dat de essentie van het relaas niet aangetast wordt door deze zogezegde kleine contradicties".

Verzoeker stelt dat hij in Pakistan wél een ernstig risico loopt "op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet", gezien "de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde bewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar hun betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c bedoelde ernstige bedreiging".

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart in Pakistan problemen te vrezen met predikers van Sipah-e-Sahaba en de Taliban, die hun Amir ervan overtuigden een fatwa tegen verzoeker uit te spreken.

2.4. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Vooreerst legt hij geen enkel (origineel) bewijs neer ter staving van zijn identiteit, zijn beweerde asielrelaas (waaronder het openhouden van een DVD-winkel) of zijn reisweg. Hij gaf tevens vage en tegenstrijdige verklaringen over zijn beweerde vervolgers, over (timing van) de voorgevallen incidenten, over de plaatsen waar hij zou hebben verbleven na zijn vlucht uit Pandoki, over het bezoek van gewapende mannen op de kippenkwekerij en over het feit dat zijn collega's daar al dan niet op de hoogte waren van zijn eerdere problemen. Ten slotte bleek verzoeker onaannemelijk onwetend over zijn reisweg en de gebruikte (mogelijk vervalste) reisdocumenten.

2.5. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Hierbij mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. De Raad wijst er tevens op dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

2.6. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker niet over een identiteitsbewijs beschikt omdat deze hem werd afgenomen door de smokkelaar en verzoeker van dit verlies geen aangifte heeft gedaan, is weinig overtuigend, gezien verzoeker doorheen zijn asielprocedure reeds verschillende afwijkende verklaringen aflegde aangaande het verlies van zijn paspoort - dat deze door een smokkelaar werden afgenomen in Italië (gehoor, p. 10), dan wel dat deze in Pakistan reeds werd afgenomen (gehoor, p. 10) - alsook over het feit of hij met zijn eigen of met een vals - Pakistaans of niet-Pakistaans - paspoort zijn land verliet. Dergelijke incoherente verklaringen doen vermoeden dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel

door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker van zijn vluchtroute geen enkel stavingstuk kon bijbrengen, maar dat hij documenten heeft opgevraagd aan zijn moeder en andere familieleden *“doch zij gaven geen gevolg aan zijn verzoek”*, wijst de Raad op verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij nog beweerde enkel aan zijn moeder om documenten gevraagd te hebben, die antwoordde dat zij zich toen niet goed voelde en dat zij het later zou regelen (*“Ja, ik sprak met moeder, en op dat moment voelde ze zich niet goed. Ze zei me dat als ze beter is, dan zal ze het regelen.”*; gehoor, p. 13), wat zij kennelijk tot op heden heeft nagelaten. Dergelijke verklaringen getuigen hoe dan ook niet van een doortastend optreden van verzoeker om documenten te bekomen, noch van een begrip van de (beweerde) ernst van de situatie door verzoekers moeder. Indien het werkelijk onmogelijk is om bepaalde bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan en moet hij nochtans minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal, noch zijn uitleg in het verzoekschrift, tonen aan dat verzoeker veelvuldige en/of ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

2.8. Inzake de kern van verzoekers asielrelaas kan vastgesteld worden dat verzoeker naliet ten aanzien van de DVZ de problemen met de Taliban te vermelden (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) wat er op wijst dat verzoeker zijn asielrelaas opbouwt naarmate de procedure loopt. Voorts bleef hij ook op het CGVS bij algemeenheden over zijn problemen met de Sipah-e-Sahaba en de Taliban (CGVS, p. 15) waren zijn verklaringen dermate vaag dat er geen geloof kan worden aan gehecht. Verzoeker kent de Sipah-e-Sahaba, de organisatie die hij vreesde, niet, noch de personen die hem aanhoudend kwamen bedreigen. De bestreden beslissing stelt terecht: *“U had echter geen idee sinds wanneer de organisatie bestaat, noch welke de ideologie is die ze aanhangen (CGVS, p. 23). U kon verder noch hun logo, noch hun vlag beschrijven (CGVS, p. 24). Toen u dan gevraagd werd wie de leider van de organisatie was, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Wat meer is, u wist niet eens wie de Amir was die de fatwa tegen u had uitgevaardigd (CGVS, p. 24)”*. Verzoekers asielrelaas is dan ook niet meer dan een aaneenschakeling van bonte beweringen.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Op basis van *“EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation”* van juli 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden.

De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen

religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren, doch dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, maar dit betreft een uiterst lokaal conflict, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoek afkomstig is, *in casu* Punjab.

Uit voornoemde blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit deze informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in Punjab, Pakistan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat verzoeker in Pakistan wél een ernstig risico loopt "*op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet*", gezien "*de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde bewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar hun betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c bedoelde ernstige bedreiging*" toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.12. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK